

1. HOTEL POSLEDNÍ NADĚJE

Nejhlasitější zvuk, který jste obvykle mohli v kuchyni hotelu Poslední naděje zaslechnout, bylo něžné bublání osamělého vajíčka přicházejícího k varu.

Dnes však bylo ovzduší naplněné výkřiky Henriho Spáleného, plešaticího šéfkuchaře sehnutého stářím, který se belhal po kuchyni a štěkal rozkazy.

„Sethe! Koláčky! Ven z trouby. Hned!“ Henriho výkřiky donutily kuchtíka Setha, aby se na

dlouhých nohách tenkých jako tyčky otočil a pádil na druhou stranu kuchyně. Vzduch kolem něj byl naplněn vůní česnekového másla a pečeného masa a prosycen prachem z mouky, bylinek a koření. Pára stoupala, želé tuhlo a v hrncích to bublalo.

Jestli by si Seth Seppi někdy přál, aby ovládal alespoň maličko magie, bylo by to právě teď. Protože kouzlo, které by ho rozdělilo na tři, bylo zcela jistě jediným způsobem, jak zvládnout všechny ty úkoly, co mu zadali jeho tři příšerní nadřízení: mrzutý Henri a dva majitelé hotelu Poslední naděje – nevrlá a zlomyslná Norrie Bunnová a její úlisný a lakomý manžel Horatio.

Zdálo se, že hotel se na speciální hosty, které pan Bunn s nadšením očekával, připravuje už věky, a dnes nadešel den jejich příjezdu.

„Potřebuju víc pepře. Rychle, hochu!“ zaječela od plotny Norrie Bunnová a ze lžíce, již ukázala směrem k Sethovi, vzlétla napříč kuchyní velká kapka pepřové omáčky. Dlouhé a polámané šedivé vlasy měla Norrie Bunnová svázané dozadu, pryč ze své špičaté tváře, a potila se nad pepřovou omáčkou ve snaze nekýchnout. Alespoň že jejich příšerně protivná dcera Tiffany byla ve snobské kuchařské škole, dost daleko od její oblíbené zábavy – mučení Seta.

Do kuchyně se vrátil pan Bunn, mávající rukama jako malé dítě o Vánocích, a ječel: „Jsou tady! Už jsou tady!“ A pak vyběhl zpět do vstupní haly. Ještě překvapivější ale bylo, že si pan Bunn namísto fádního šedého obleku, který nosil už roky, oblékl třešňově červenou vestičku a pruhované kalhoty.

Norrie Bunnová ze sebe strhla zástěru a spěchala přivítat hosty do haly, zatímco si uhlazovala dlouhé šedé vlasy.

Sethovi se podařilo dostat se jako první k prasklině v kuchyňské zdi, odkud bylo možné vidět do haly a zachytit tak první záblesk přicházejících hostů. Ozvalo se cinkání klíčů. Když přiložil oko k puklině, mohl sledovat pana a paní Bunnovy, jak co nejušlehněji vítají nově příchozí hosty.

Šéfkuchař Henri se přemístil místností s neobvyklou hbitostí, ostrým loktem odstrčil chudáka Seta z cesty a zamžoural skrze skulinu. „Tak *tohle* je ten náš VIP host, Dr. Thallomius? Ten, kvůli kterému jsme tu tak tvrdě dřeli? Nevypadá nijak úchvatně. A z té práce mám tak akorát větry,“ brblal Henri a jemně si mnul svůj pupek.

Seth také nečekal, že jejich VIP host bude vypadat jako miniatura Santa Clause. Dr. Thallomius měl bílé vlasy, zakulacené břicho a třpytící se oči, ale vzrůstem Sethovi dosahoval tak po ramena.

„A ten chlápek, co s ním přišel – jaký nadutec!“ pokračoval Henri ve šmírování. „Hádám, že to bude ta osobní ochranka, na které Thallomius trval. Osobní ochranka! Vypadá, že se na tu práci hodí asi tak stejně jako... nějaký kuře. Navíc ten směšný knírek! Jmenuje se Gregorian Kingfišer,“ dodal Henri. Seth zahlédl mladého muže ve světle zeleném upnutém obleku, s pečlivě načesanými tmavě hnědými vlasy, velkým bujným knírem a rojem pih na nose. „To on si vyžádal pokoj s obrazem sportujících lidí.“

Personál byl zvyklý na to, že si hosté často vymýšleli speciální požadavky, ale tohle bylo poprvé, kdy se někdo tak úzkostlivě staral o uměleckou výzdobu pokojů. Tihle hosté byli tak fascinující. Seth v hotelu nikdy neviděl tolik lidí pohromadě. Asi proto, že svět před hotelem tvořilo jen nekonečné množství stromů. Mohl jen vzpomínat na časy, kdy šéfkuchařem býval jeho otec a hotel Poslední naděje neustále praskal ve švech. V té době si lidé vychutnávali výzvu daleké cesty na odlehlé místo, jejíž odměnou bylo otcovo proslulé vaření.

Seth zatoužil po tom, aby ho pan Bunn zavolal na pomoc se zavazadly. Mohl by si tak hosty lépe prohlédnout.

„Už chápu, proč si chtěl Thallomius vzít s sebou slečnu Spodivnou jako asistentku,“ zavrčel Henri a otočil hlavu, čímž Sethovi umožnil další letmý pohled.

Angelika Spodivná držela hlavu zpříma, jako by vcházela na audienci s tisíci veleváženými hosty. Vlasy měla dlouhé, rovné a tmavé, až na dlouhý rudý pramen na pravé straně, který v kontrastu s černými vlasy zářil. Byla to snad filmová hvězda? Jak tam tak stála pod blikajícím lustrem, působilo hotelové vybavení, tedy lakovaný dřevěný nábytek a obrazy ve starých rámech, jaksi vybledle a opotřebované.

„Sethe, zpátky do práce!“ vyštěkl Henri, sebral nůž a namířil si to krájet zeleninu, „jinak to špinavé nádobí vystoupá až do stropu.“

Jenže než stihl Seth s čímkoli začít, Henri vykřikl. Jak sebou trhnul, nůž mu vyjel z ruky a s rachotem dopadl na studenou kuchyňskou dlažbu. Kolem Sethova nosu prolétl nějaký brouk a skončil u okenního skla, do něhož opakovaně narážel. Vystrašený Henri se schoulil strachy.

„Vždyť je to jen brouk, Henri,“ utěšoval ho Seth a něžně malého tvora postrkoval směrem k otevřenému oknu. Brouk se světélkujícím zadečkem vypadal, jako by hořel.

„Jenže to není jen ledajaký brouk,“ Henriho oči se rozšířily, „to je *luciole*. Víš, co to znamená?“

„Nechtěl jsi říct světluška? Musela sem zablou-
dit ze světluščí mýtiny. Je krásná, pojd' se podívat.
Vypadají kouzelně, nemyslíš?“

„Ale ona je uvnitř!“ zasyčel Henri a prstem si poklepával na svůj vlhnocí horní ret. „Když v mé zemi vlétne světélkující brouk oknem dovnitř, tak to znamená... znamená to *smrt*.“ Henri stiskl pevně Sethovu paži. „Sethe, někdo tu zemře.“

2. POLÉVKA Z RYBÍCH HLAV

Seth vyprostil ruku z Henriho vyděšeného sevření. „Je to jen stará legenda, ničeho se neboj, Henri. Nikdo nezemře.“

Seth světlušku vypustil na svobodu, ale Henri i tak sebral svůj nůž na vyřezávání a pelášil v panice pryč. Příprava zeleniny na večerní hostinu tak zbyla na Setha.

Vždycky když byl Henri nervózní, tak vyřezával, a proto nebylo nic divného na tom, když Seth narazil na mrkev vyřezanou do podoby kráčejíci

žirafy nebo kus dřeva přeměněný do podoby roz-
tomilého liščího mlád'átka. Ale proč se to vždycky
muselo stát zrovna ve chvíli, kdy měl Henri při-
pravovat k večeři pečené kuře nebo ledvinkový
nákyp s masem?

Seth se prohnal okolo obrovského hrnce s pro-
ublávajícím vývarem, do něhož už jen stačilo
přidat rybí hlavy, aby z něj vznikla Polévka z ry-
bích hlav – specialita hotelu. Masité rybí hlavy,
které už předtím připravil, ležely na jedné hro-
madě a jejich oči na Setha zíraly, jako by chtěly
říct: *A pak kdo je tady na tom špatně?*

Seth skluzem zastavil.

Nos, který nasál vůni vývaru a koření, ho na
cosi důležitého upozorňoval. Na vývaru bylo něco
špatně. A Sethův nos se nikdy nemýlil.

Opatrně zdvihl jednu rybí hlavu a nenápadně
si ji zastrčil pod zástěru do jedné z mnoha kapes
své jasně modré tuniky, aby ji později mohl dát
hotelové kočce Černostínce. Tunika sice byla tro-
chu výstřední, ale bylo to téměř to jediné, co mu
zbylo po otci. Tunika a taky zrcátko, co bylo často
dost nepoužitelné, protože se zdálo, jako by odrá-
želo dění v úplně jiné místnosti.

Seth vzal malou lžičku, ponořil ji do hrn-
ce a polévku ochutnal. Byla horká a chutnala

výborně. A tak moc mu připomínala otce, který se stále více stával jen vzdálenou vzpomínkou.

Otce mu připomínala také vůně skořice a dalšího koření, jež používali, když spolu mnohokrát bok po boku pekli chleba a vařili polévku. Teď mu z otce zbyl jen hřejivý pocit lásky někde uvnitř těla, což bylo ale stále více než jeho vzpomínky na matku. Kdykoli si na ni vzpomněl, sevřelo se Sethovo nitro smutkem, protože zemřela, když byl ještě nemluvně, takže si na ni nepamatoval.

Natáhl se na poličku přeplněnou bláznivou směsicí lahviček a dóziček všech představitelných tvarů, velikostí a barev, nabral několik snítek sušeného řebříčku, a zatímco je házel do polévky, přemýšlel nad tím, že ačkoli pana Bunna neomrzí vykládat mu, jak byl jeho otec zostuzen, nikdy nezmíní žádné detaily o tom, co přesně se stalo.

Recept na rybí polévku vymyslel právě jeho otec, a Seth se proto chtěl ujistit, že bude pro dnešní významné hosty připravena opravdu bezchybně. Šéfkuchař Henri Spálený totiž vždycky šetřil na ingrediencích a nikdy nepřipravil vyhlášenou polévku správně. A tak se Seth podíval kradmo přes rameno, natáhl se pro podlouhlou skleněnou dózu se šafránem a v hlavě se mu to jen hemžilo opakovanými varováními škudlivého

pana Bunna: „Šafrán používej jen velmi střídmě. Gram šafránu má cenu zlata.“

Vzal mezi prsty čtyři drobné jemné šafránové vlásky, a než ho nadrolil do vývaru, ještě jednou se ve strachu podíval přes rameno. Když se polévka zbarvila do uspokojující tmavozlaté barvy, usmál se. Teď byl spokojen.

„Ale, ale, ale... Za tohle teda pěkně zaplatíš, Seppi.“

Seth leknutím uskočil a málem upustil dózu. Beze všech pochybností to byl ten nenáviděný hlas. Ten poslední hlas, který by dnes čekal, že uslyší.

O dveře do kuchyně se samolibě opírala Tiffany Bunnová, příšerná dcera majitelů hotelu.